
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 9/9(93), 80-82

1965

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

spełnić „Prawo i Życie”, które powinno współdziałać w tym zakresie z Komisją Zawodów Prawniczych.

Postanowiono zorganizować jesienią br. spotkanie Prezydium ZG ZPP z przedstawicielami Naczelnej Rady Adwokackiej.”

Tyle komunikat, na resztę wypadnie niedługo poczekać.

*

Organ ZPP „Prawo i Życie” (nr 16 z dn. 1 sierpnia 1965 r.) zamieszcza wypowiedź adw. Jerzego Bednarczyka z Warszawy pt. *Na marginesie polemiki*, w której autor przedstawia swoje prywatne poglądy na temat potrzeby „kompleksowej oceny dotychczasowego przebiegu realizacji reformy adwokatury”.

Zdaniem adw. Bednarczyka „praktyczna realizacja reformy adwokatury, poza jej szeroko omawianymi niewątpliwie pozytywnymi elementami, obarczona była pewnymi wadami, które poruszane były niemal wyłącznie w ramach środowiska adwokackiego, natomiast nie były dotychczas dostatecznie uwypuklane na łamach „Prawa i Życia”. Do tych bolączek należą: niedostateczne zabezpieczenie spraw bytowych adwokatury, a więc sprawa poprawienia lub zmiany arkusza rozliczeniowego, sprawa obciążeń podatkowych, sprawa płatności za obronę z urzędu, sprawa urlopów, sprawa wadliwej konstrukcji taksy adwokackiej”.

Wypowiedź autora nie jest odkrywczą.

*

Wśród listów do redakcji (rubryka: „Proszę o głos”) dziennika „Głos Wybrzeża” (nr 178 z dn. 29 lipca 1965 r.) znalazło się wyjaśnienie Dyrektora Biura do Spraw Adwokatury w Ministerstwie Sprawiedliwości, które sprostowało informacje zawarte w artykule Kazimierza Kretowicza pt. „Blaski i cienie zawodu adwokackiego” („Głos Wybrzeża” nr 121). Wyjaśnienie stawia autorowi zarzut nierzetelności informacyjnej i polemizuje ze stwierdzeniami na temat położenia materialnego członków Gdańskiej Izby Adwokackiej. Wyjaśnienie kończy się następującymi słowami:

„Opinia publiczna bardzo żywo interesuje się sytuacją w adwokaturze i jeżeli autor informuje ją o zarobkach w tym zawodzie w wys. 1 800 zł miesięcznie, to czytelnik „Głosu Wybrzeża”, znając poziom życia adwokatury gdańskiej, na pewno w to nie uwierzy. Tym bardziej że oficjalne dane Rady Adwokackiej przedstawiają stan zarobków zupełnie inaczej”.

S. M.

KRONIKA

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba katowicka

W dniu 26 czerwca 1965 r. odbyło się zebranie adwokatów-radców prawnych Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Katowicach, zwołanie na mocy uchwały Rady Adwokackiej w Katowicach z dnia 10 czerwca 1965 r.

Zebrań prowadzi w imieniu Rady Adwokackiej wicedziekan adw. Miłosz Chmiel. Mówca podkreślił, że adwokaci pełniący funkcję radców prawnych są pełnoprawnymi członkami Izby oraz że Rada Adwokacka interesuje się poważnie zagadnieniami adwokatów-radców prawnych na równi z problemami adwokatów wykonujących zawód w zespołach adwokackich.

Po obszernej dyskusji zebrani postanowili powołać 15-osobową Komisję do spraw radców prawnych.

Izba warszawska

1. Czasowe i częściowe wstrzymanie wpisów na listę adwokatów. Rada Adwokacka w Warszawie, po przeanalizowaniu sytuacji zespołów adwokackich na terenie Izby, doszła do przekonania, że do czasu uzyskania pewnej ogólnej poprawy sytuacji materialnej zespołów adwokackich nie są możliwe dalsze wpisy na listę adwokatów osób, które zamierzają wykonywać zawód w zespołach adwokackich. Z tego względu uchwałą z dnia 6.V.1965 r. postanowiono wstrzymać do dnia 31.V.1966 r. wpisy na listę adwokatów Izby warszawskiej w Warszawie osób, które zamierzają wykonywać zawód w zespołach adwokackich — z wyjątkiem wypadków uzasadnionych szczególnymi względami społecznymi lub wyjątkowymi warunkami osobistymi ubiegających się o wpis na listę.

Przy powzięciu tej uchwały miano na uwadze, że:

- a) w Warszawie są 34 zespoły, w których wykonuje zawód 645 adwokatów, a na terenie województwa warszawskiego — 30 zespołów, w których wykonuje zawód 261 adwokatów;
- b) łącznie z adwokatami, którym przedłużono pozwolenie na wykonywanie zawodu indywidualnie, jest 911 adwokatów wykonujących zawód na terenie Izby;
- c) liczba 911 adwokatów, według rozeznania Rady Adwokackiej, przekracza o około 26% liczbę adwokatów, która odpowiadałaby zapotrzebowaniu ludności na pomoc prawną;
- d) w całej Izbie można znaleźć 5 zespołów, które mogłyby zapewnić pracę nie więcej niż 10—12 adwokatom, i te miejsca Rada Adwokacka obowiązana jest zarezerwować na wpisy obligatoryjne przewidziane w art. 65 u.o.u.a. oraz na ewentualne przeniesienie siedzib adwokatów z miejscowości wykazujących nadmiar adwokatów w stosunku do zapotrzebowania na pomoc prawną;
- e) wskutek nadmiaru adwokatów w Izbie zarobki członków zespołów adwokackich kształtują się ogólnie niekorzystnie, zwłaszcza w samej Warszawie.

2. Sprawa szkolenia aplikantów adwokackich. Na podstawie obserwacji poczynionych w czasie ostatniego egzaminu adwokackiego Rada Adwokacka postanowiła:

- a) przypomnieć kierownikom zespołów adwokackich o obowiązku przydzielania aplikantów patronom dającym gwarancję prawidłowego szkolenia aplikantów — na okres co najmniej 6 miesięcy;
- b) zalecić kierownikom zespołów, aby aplikantom adwokackim udzielali urlopów wypoczynkowych tylko w miesiącach: lipcu i sierpniu, tj. w czasie, kiedy nie ma zajęć szkoleniowych organizowanych przez Radę Adwokacką;
- c) zlecić kierownikom grup szkoleniowych oraz członkom Rady Adwokackiej kontrolowanie obecności aplikantów na zajęciach szkoleniowych i zobowiązać ich do

- zawiadamiania Rady o nie usprawiedliwionych nieobecnościach na tych zajęciach;
- d) przypomnieć kierownikom zespołów oraz patronom o obowiązku zwalniania aplikantów od wszelkich zajęć w zespołach i sądach w dniach zajęć szkoleniowych;
 - e) przenieść aplikantów, którzy nie zdali egzaminu pozytywnie, do innych zespołów, jeżeli względy mieszkaniowe nie będą temu stać na przeszkodzie, ze zwróceniem zarazem uwagi przez kierowników zespołów na tych właśnie aplikantów, jako wymagających intensywnego szkolenia.

Izba wrocławska

Sprawa podwyższenia minimum dochodu stałego w zespołach. Rada Adwokacka na posiedzeniu w dniu 6 sierpnia 1965 r.

u chw aliła:

na podstawie § 34 ust. 1 rozp. Min. Sprawiedliwości z dnia 28.XII.1963 r. o zespołach adwokackich ustalić dla Izby Adwokackiej we Wrocławiu, od dnia 1 października 1965 r. minimum stałego udziału członków zespołów w dochodach — na kwotę 3 000 zł miesięcznie.

Uzasadnienie

Jak wynika z analizy sprawozdań, przeciętne wynagrodzenie brutto adwokata wynosiło miesięcznie: w 1964 r. kwotę 6 840 zł, a w 1965 r. kwotę 6 065 zł, przy czym nie stwierdzono rażących odchyłeń od przeciętnej wynagrodzenia. Podwyższenie ustawowego minimum do kwoty 2 000 zł miesięcznie do kwoty 3 000 zł realizuje zamierzenia ustawy i znajduje uzasadnienie w warunkach ekonomicznych Rady Adwokackiej we Wrocławiu.

SPROSTOWANIE

W numerze 7—8 „Palestry” na str. 114 w wierszu 3 od góry wkradł się błąd. Mianowicie w poz. 9 „udział w nadwyżce” podano, że „nadwyżkę dochodu zespołu stanowi suma z poz. 3 pomniejszona o (...)”, tymczasem zdanie to powinno brzmieć: „nadwyżkę dochodu zespołu stanowi suma z poz. 3 i 4 pomniejszona o (...)”.

Również w przykładzie podanym w tych objaśnieniach na str. 112 kwota 34.400 powinna być zastąpiona kwotą 35.900 (jako suma poz. 3 i 4), w związku zaś z tym odpowiednio ulegają zmianie przykładowe wyliczenia.